

Караджата говорѣше вече несвързано. На праздно Стефанъ навеждаше ухото си до устнитѣ му.

После се отпущна и въздъхна:

— Бай Любене, свършимме си работата!

— Кого викашъ?

— Каравеловъ . . . Хей, чакайте ме! Идвамъ . . . Хаджи, събери момчетата . . . Ще тръгнемъ нагоре.

Сутринята на бесилката при пазара обесиха единъ великъ мъртвецъ“ . . .

Това бѣше на 30 юлий 1868 година.

Историческата страница, въ която сж записани последнитѣ подробности преди и следъ смъртта на героя, е забулена въ противоречия и тъмнина. Дали Караджата, който вѣрваше, че човѣшкиятъ животъ е изграденъ на основитѣ на вѣрата, който бѣше истинско чедо на Христа Бога, — християнинъ, — който бѣ убеденъ, че нѣма подъ слънцето нищо по-силно, нищо по-ценно и нищо по-хубаво отъ вѣрата, която човѣкъ питае къмъ своитѣ ближни — поиска да бжде причестенъ и изповѣданъ отъ свещеникъ въ предсмъртния часъ — остава още неизясненъ. Н. Обретеновъ, синъ на баба Тонка, твърди, че свещеникътъ, който е изповѣдалъ и опѣлъ Караджата е билъ Ив. Коевъ,